

opusdei.org

Posolstvo pápeža Františka k Pôstnemu obdobiu 2025

Svätý Otec vo svojom posolstve k Jubilejnému roku uvažuje o „spoločnej ceste“ a vyslovuje tri výzvy k obráteniu: ako pútnici, v synodalite a v nádeji.

04.03.2025

Milí bratia a sestry:

S kajúcnyim znakom popola na hlave začíname každoročnú púť Svätého

pôstu vo viere a nádeji. Cirkev, matka a učiteľka, nás pozýva, aby sme pripravili svoje srdcia a otvorili sa Božej milosti, aby sme mohli s veľkou radosťou oslavovať veľkonočné víťazstvo Krista, Pána, nad hriechom a smrťou, ako zvolal svätý Pavol: „Smrť pohltilo víťazstvo. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kdeže je tvoj osteň?“ (1 Kor 15, 54-55). Ježiš Kristus, mŕtvy a zmŕtvychvstalý, je skutočne stredobodom našej viery a zárukou našej nádeje vo veľké Otcovo prisľúbenie: večný život, ktorý už uskutočnil v ňom, svojom milovanom Synovi (porov. Jn 10, 28; 17, 3)[1].

V tomto pôstnom období, obohatenom milosťou Jubilejného roka, vám chcem ponúknuť niekoľko úvah o tom, čo znamená kráčať spoločne v nádeji a objavovať výzvy k obráteniu, ktoré Božie

milosrdenstvo adresuje nám
všetkým, osobne i ako spoločenstvu.

Predovšetkým kráčať. Motto jubilea
„Pútnici nádeje“ evokuje dlhú cestu
izraelského ľudu do zaslúbenej zeme,
o ktorej rozpráva kniha Exodus;
ťažkú cestu z otroctva do slobody,
ktorú chcel a viedol Pán, ktorý miluje
svoj ľud a vždy mu zostáva verný.
Nemôžeme si pripomenúť biblický
exodus bez toho, aby sme nemysleli
na mnohých bratov a sestry, ktorí
dnes utekajú zo situácií biedy a
násilia, hľadajúc lepší život pre seba
a svojich blízkych.

Vzniká tu prvá výzva k obráteniu,
pretože všetci sme v živote pútnikmi.
Každý z nás si môže položiť otázku:
Ako sa nechávam vyzývať týmto
stavom, že som pútnik? Som naozaj
na ceste, alebo som trochu
paralyzovaný, statický, ustráchaný a
beznádejný; alebo som spokojný vo
svojej zóne pohodlia? Hľadám cesty

oslobodenia zo situácií hriechu a nedostatku dôstojnosti? Bolo by dobrým pôstnym cvičením konfrontovať sa s konkrétnou realitou imigranta alebo pútnika, nechať sa ňou vyzývať, aby sme objavili, čo od nás Boh žiada, aby sme boli lepšími pútnikmi k Otcovmu domu. Je to dobrá „skúška“ pre pocestného.

Po druhé, poďme na túto cestu spoločne. Povoláním Cirkvi je kráčať spoločne, byť synodálnymi[2]. Kresťania sú povolaní putovať spoločne, nikdy nie ako osamelí pútnici. Duch Svätý nás nabáda, aby sme vychádzali zo seba k Bohu a k bratom a sestrám a nikdy sa neuzatvárali do seba[3]. Kráčať spolu znamená byť remeselníkmi jednoty, vychádzajúc zo spoločnej dôstojnosti Božích detí (porov. Gal 3, 26-28); znamená to kráčať bok po boku, bez toho, aby sme druhého deptali alebo nad ním dominovali, bez toho, aby

sme prechovávali závisť alebo pokrytectvo, bez toho, aby sme dovolili niekomu zostať bokom alebo sa cítiť vylúčený. Ideme tým istým smerom, k tomu istému cieľu, počúvame jeden druhého s láskou a trpezlivosťou.

V tomto pôstnom období nás Boh žiada, aby sme si overili, či v našom živote, v našich rodinách, na miestach, kde pracujeme, vo farských alebo rehoľných spoločenstvách, dokážeme kráčať s druhými, počúvať ich, prekonať pokušenie uzavrieť sa do seba, zaoberať sa len svojimi potrebami. Pýtajme sa sami seba pred Pánom, či sme schopní spolupracovať ako biskupi, kňazi, zasvätené osoby a laici v službe Božiemu kráľovstvu; či máme ústretový postoj s konkrétnymi gestami voči tým, ktorí k nám prichádzajú, i tým, ktorí sú ďaleko; či dávame ľuďom pocítiť, že sú súčasťou spoločenstva, alebo ich

odsúvame na okraj[4]. Toto je druhá výzva: obrátenie k synodalite.

Po tretie, kráčajme po tejto ceste spoločne v nádeji na prísľub. Nádej, ktorá nesklame (porov. Rim 5, 5), ústredné posolstvo Jubilea[5], nech je pre nás horizontom pôstnej cesty k veľkonočnému víťazstvu. Ako nás učil pápež Benedikt XVI. v encyklike *Spe salvi*, „ľudské bytie potrebuje nepodmienenú lásku. Potrebuje istotu, ktorá mu hovorí: *„Ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi* (Rim 8, 38-39)“[6]. Ježiš, naša láska a naša nádej, vstal z mŕtvych[7], žije a kraľuje v sláve. Smrť sa premenila na víťazstvo, a v tom spočíva viera a nádej kresťanov, v Kristovom zmŕtvychvstaní.

Toto je teda tretia výzva k obráteniu: výzva k nádeji, k dôvere v Boha a v jeho veľký príslub, večný život.

Musíme sa pýtať sami seba: Mám presvedčenie, že Boh mi odpúšťa hriechy, alebo sa správam tak, akoby som sa mohol spasiť sám? Túžim po spáse a dovolávam sa Božej pomoci, aby som ju mohol prijať? Žijem konkrétne nádej, ktorá mi pomáha čítať udalosti dejín a podnecuje ma k tomu, aby som sa angažoval za spravodlivosť, bratstvo a starostlivosť o spoločný dom a konal tak, aby nikto nezostal pozadu?

Sestry a bratia, vďaka Božej láske v Ježišovi Kristovi nás chráni nádej, ktorá nesklame (porov. Rim 5, 5).

Nádej je „kotva duše“, istá a pevná^[8]. V nej sa Cirkev modlí, aby „všetci boli spasení“ (1 Tim 2, 4), a dúfa, že raz bude v nebeskej sláve spojená s Kristom, svojím snúbencom. Takto sa vyjadrila svätá Terézia od Ježiša: „Dúfaj, [duša

moja,] dúfaj, lebo nevieš ani dňa, ani hodiny. Bedli starostlivo, lebo všetko sa rýchlo pominie, hoci tvoja túžba robí pochybným to, čo je isté, a dlhým i veľmi krátky čas” (*Výkriky duše k Bohu*, 15, 3)[9].

Nech sa za nás prihovára Panna Mária, Matka nádeje, a sprevádza nás na našej pôstnej ceste.

*Rím, Katedrála svätého Jána
Lateránskeho, 6. februára 2025,
pamiatka svätého Pavla Mikiho a
spoločníkov, mučeníkov.*

FRANTIŠEK

.....

[1] Porov. *Dilexit nos* (24-X-2024), 220.

[2] *Homília pri svätej omši pri
príležitosti kanonizácie
blahoslaveného Jána Krstiteľa*

*Scalabriniho a blahoslaveného
Artemida Zattiho (9-X-2022).*

[3] Porov. *Ibid.*

[4] Porov. *Ibid.*

[5] Porov. Bula *Spes non confundit*,
bod 1.

[6] *Spe salvi*, bod 26.

[7] Porov. Sekvencia z Veľkonočnej
nedele.

[8] Porov. *Katechizmus Katolíckej
Cirkvi*, bod 1820.

[9] *Ibid.*, bod 1821.